

Diumenge XXXI (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 23,1-12): En aquell temps, Jesús digué a la gent i als deixebles: «Els mestres de la Llei i els fariseus s'han assegut a la càtedra de Moisès. Feu i observeu tot el que us diguin, però no actueu com ells, perquè diuen i no fan. Preparen càrregues pesades i insuportables i les posen a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure-les amb el dit. En tot actuen per fer-se veure de la gent: s'eixamplen les filactèries i s'allarguen les borles del mantell; els agrada d'ocupar el primer lloc als banquetes i els primers seients a les sinagogues, i que la gent els saludi a les places i els doni el títol de “rabí”, o sigui “mestre”.

»Però vosaltres no us feu dir “rabí”, perquè de mestre només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ni doneu a ningú el nom de “pare” aquí a la terra, perquè de pare només en teniu un, que és el del cel; ni us feu dir “guies”, perquè de guia només en teniu un, que és el Crist. El més important d'entre vosaltres, que es faci el vostre servidor. El qui s'enalteixi serà humiliat, però el qui s'humiliï serà enaltit».

«El qui s'enalteixi serà humiliat, però el qui s'humiliï serà enaltit»

Rev. D. Miquel PLANAS i Buñuel
(Montornès del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, el Senyor ens fa un retrat dels notables d'Israel (fariseus, mestres de la Llei...). Aquests viuen en una situació superficial, no són res més que aparença: «En tot actuen per fer-se veure de la gent» (Mt 23,5). I, a més, caient en la incoherència, «perquè diuen i no fan» (Mt 23,3), esdevenen esclaus del seu propi engany en buscar només l'aprovació o l'admiració dels homes. D'això en depèn la seva consistència.

Per si mateixos no són res més que patètica vanitat, orgull absurd, buidor... niciesa.

Des dels inicis de la humanitat continua essent la temptació més freqüent; la serpentina antiga continua xiuxiuejant-nos a cau d'orella: «Si un dia en menjàveu [dels fruits de l'arbre del coneixement i del mal], se us obririen els ulls i seríeu igual com déus» (Gn 3,5). I continuem caient-hi, ens fem dir: “rabí”, “pare” i “guies”... i tants altres ampul·losos qualificatius. Massa vegades volem ocupar el lloc que no ens correspon. És l'actitud farisaica.

Els deixebles de Jesús no han de ser pas així, ben al contrari: «El més important d'entre vosaltres, que es faci el vostre servidor» (Mt 23,11). I com que tenen un únic Pare, tots ells són germans. Com sempre, l'Evangeli ens deixa clar que no podem desvincular la dimensió vertical (Pare) i l'horitzontal (nostre) o, com explicitava el diumenge passat, «estima el Senyor el teu Déu (...), i els altres com a tu mateix» (Mt 22,37.39).

Tota la litúrgia de la Paraula d'aquest diumenge està amarada de la tendresa i de l'exigència de la filiació i de la fraternitat. Fàcilment ressonen en el nostre cor aquelles paraules de sant Joan: «Si algú afirmava: ‘Jo estimo Déu’, però no estima el seu germà, seria un mentider» (1Jn 4,20). La nova evangelització —cada cop més urgent— ens demana fidelitat, confiança i sinceritat amb la vocació que hem rebut en el baptisme. Si ho fem se'ns il·luminarà «el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència, Senyor» (Sl 16,11).